

σφιχτά σὲ σάββα, σὲ ζουβέρτες καὶ σὲ φαντελιώτες τὰ μισρά τους, ζηνήσαν γὰρ τὰ μεγαλείερα παιδιά, ποὺ εἶχαν σαμνηθῆ παμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπου βόρσαν ἀκρη καὶ μαλακωσιά, τὰ δέπλωσαν καὶ αὐτὰ, καὶ τοιαύτησαν νὰ γέγονον.

Οἱ ἄντρες, ὁδοὶ, κατελλομένοι, λίνανε τὸ τελευταῖο ποτήρι καὶ τραγοῦδοσαν, τὸν ἴμνο τοῦ κρασιοῦ, τοῦ Κοινενέ ζαυνοαγοῦντος :

Κρασιὸν τῆς Ἀποκρηῆς, ἡ ἔξστα τῆς φρωχολογιάς, μ' ἓνα ποτήρι ἀρχοντας, μὲ δύο ποτήρια σῆρας, καὶ ἄν σουφῆξης τὴν οἰκᾶ, γίνεσαι καὶ Σουλτάνος,
μὲ φέρι στὸ κεφάλι σου καὶ μὲ βαρὺ σαρίκι, ποὺ περπατᾷς καὶ τρέμ' ἡ γῆ, χορεύουνε τὰ σπιτία, καὶ οἱ ὁδοὶ δλο γυρίζουνε, σάν νάναι μακαρόνια!....

Τὰ μισρά κομνόντουσαν ἀγγελικά, τολμημένα τόσο γὰρ νὰ μὴν κροσίσουν, ποὺ μὴδὲ φανόντανε ἢ τριανταφοιλιά τους ἢ μιστοῦλα. Ἀγοροφῆρνημένα τὰ μεγάλα τὰ παιδιά, ἐτρίβανε, γροινιάζοντας, τὰ μάτια τους.

— Φοροῦστ ! Φοροῦστ !

Σὰν προινὰ φαντάματα, ποὺ γέγονον στὸν κοζόφρον τὰ λαλιήματα, ληγάναν βισατικὲς ἢ νοικοκυρὲς στὰ σπιτία τους, Ἀργὰ-ἀργὰ οἱ ἄντρες, βαρεῖς ἀπὸ κρασί, γαργά, χοροῦς καὶ ἀγροῦντια, ἀλοιοῦθοσαν ἀπὸ πῖστον.

Φρόνιμες καὶ στοργικὲς ἡ μόνες, μὴδὲς γτάσανε στὰ σπιτία τους, θέλησαν ν' ἀλλάξουν τὰ μισρά τους. Κι' ὅταν τὰ ξεγύμνωσαν καὶ τὰ τέφραν νὰ ξεσταθόνε, ἄλλα σημάδια ἤξεραν καὶ ἄλλα σημάδια βόρσαν!...

Καὶ τότε ἀκούστηκε ὁ μεγάλος ὁ θόητος τῆς Φανῆς, στὸν ὅποιον σάν ἠῶ ἀπάντησαν ἢ ἄλλες ἢ μανάδες, ἀπὸ τίς ἄλλες γειτονίκες :

— Τί ἔγιν' ἔτσι τὸ παιδί μου!...

— Θεοῦ ἢ μου Μεγαλοδύνανε!...

Ἀρσενικό τὸ ἤξερε ἢ καθεῖ μιά τὸ παιδί της καὶ θηλοκό τὸ βόρκε ! Θηλοκό τὸ λῆγε στὸν παπποῦ τὸ σπῖτι καὶ ἄρσενικό τὸ γάρισε στὸ σπῖτι της!...

— Μοῖρὲ μὴ μεθόσате καὶ τίρες ἡ μιά τῆς ἄλλης τὸ παιδί ; Τοῦς εἶπε μὴδὲς ἔφτασε λαχανάκια ἢ ἀτ' τὸ τρέξιμο ἢ μαμῆ, ποὺ τὴν εἶχαν φανέσει γὰρ νὰ πῆ σάν εἰδικὴ καὶ σάν μαμῆ τί νὰ σφιβαῖνι τᾶζα!

Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν μεθύσε, καμμιὰ δὲν ἔπεσε σὲ τέτοιο λάθος. Ἦσαν ὅλα ἐν τάξει, τὰ φοῦρα τὸν μισρὸν καὶ τὰ πανὰ, τὰ ἀστροφῶντα, τὰ φοιχατὰ, ἢ σκαφίτες τους καὶ ἢ λίννες τους καὶ μόνο τὰ σημάδια ἔλειπαν, «τὸ ἐμβλημα τοῦ φῶνος μοναχὸ εἶχε ἀλλάξει, καὶ ἡ παιδομένη ποὺ καμῖφοναν γὰρ τ' ἀγῶρια τους τὰ ἔβλεπαν κορῖττα τῶρα μισροτὰ τους, καὶ ὅσες κορῖττα τ' ἀποκοίμιαν, ἀγῶρια τὰ ζηνήσαν!...

— Ἀπὸ Θεοῦ θὰ εἶνε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ μαμῆ, καὶ ὅσες σταυροκοπήσαν.

Ἀλλὰ σὲ λίγο μαθεῖντε ὅτι δὲν ἦταν ἀπὸ Θεοῦ. Ὁ Κοινενέ ξελέφτηξε γὰρ μὴ στιγμὴ ἀτ' τὸ τραπέζι, μῆτρε στὴν κῆμαρα ποὺ ἦταν τὰ παιδιά καὶ τοῦς ἄλλαξε τίς θέσεις καὶ τὰ φοῦρα!...

Ἐτσι καθεῖ μιά γελᾶστανε καὶ τίρες τὸ παιδί τῆς ἄλλης!... Κι' εἶδαν καὶ ἔβανον ὡς νὰ τὰ ξαναβοῦννε!...

Κάτωσαν ἡ μητέρες δυνατὰ ἐγὰρ τὸ μακαρολήμα τοῦτο. Μὲ τὴ μοῦτρα θὰ βγαῖναν πλέον στὸν κόσμῳ, στὸν ντοινιά ;

— Ἀνάθεμά σε, Κοινενέ, μᾶς τρούαξες, ποὺ νὰ σὲ πᾶση καὶ νὰ σὲ κοινήση!...

Μὰ οἱ ἄντρες γέλασαν μὲ τὸ ἀστείο καὶ ὡς τὰ σήμερα γελοῦν ἀκόμα ὅταν τὸ θυμῶνται. Λέγανε μάλιστα τοῦ Κοινενέ τὸ τετραπέρατον, ὅταν τὸν σιναντοῦσαν :

— Γεῖ σου, χαρὰ σου, Κοινενέ ! Πῶς τὰ κατάφερες, καίμηνε ;

— Πῶς νὰ τὰ κατάφερω ; Ἀποκρηῆς δὲν εἶχαμε ; Κάνανε λοιπὸν καὶ ἓνα μισράκιον γὰρ τὸ καλὸ!... Ἄς εἶνε καὶ τοῦ χρόνου!... Κι' ἂν ἐφέτος ἔκαμα ν' ἀλλάξουν ἢ νοικοκυρῶδες τὰ παιδιά τους, τοῦ χρόνου θὰ τὰ καταφέρω, πρῶτα ὁ Θεός, ν' ἀλλάξουν... τοῦς ἄντρες τους!...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ

ΝΥΦΗ ΣΕ... ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Ποῦ ἄλλοθ θὰ γινότανε αὐτό, παρὰ στὴν Ἀμερικὴ ! Ἡ δεσποινὴ Μῶδ Κασοφ, ἀπὸ τὴν Πενσυλβανία, μιά ὄμοια-τὴ Ἀμερικανίς, προκειμένη νὰ διαλέξη τὸν μέλλοντα σύζυγό της,

ἀντὶ νὰ ρωτήση τὴν καρδιά της, ἐδίηλσε ὅτι θὰ πάρη ὅς ἐσύζυγον ἐκεῖνον ὁ ὅποιος θὰ τὴν... ἀγοράση ἀκριβώτερα ἀπὸ τὴ μητέρα της γὰρ νὰ μισροῦση ἔτσι νὰ περῶσι καλὰ γεράματα.

Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ δημοπρασία ἔγινε πράγματι, καὶ ἡ νύφη... κατεκυρώθη ἀντὶ 1.200 λιθῶν, ἐπ' ὀνόματι ἐνὸς ἐμπόρου, ὁ ὅποιος καὶ τὴν ἀγαποῦσε ἐμμανῶς.

Ὁ γάμος τὸν ἔγινεν ἀμέσως.

ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

(Ἀπὸ τὰ ξένα σατυρικά φύλλα)

Μιά νέα γυναίκα, πολὺ-πολὺ ὀφθαί καὶ ντυμένη θαυμασία, περπατοῦσε σὲ μιά μεγάλη ἔρημο στὸ Παρισίον.

Ἐνας ἠλαζμονικός κῆρυς τὴν παρακολούθει, τὴν προσπερνᾷ, στέκεται, τῆς χαμογελαῖ καὶ ἔπειτα συνεχίζει τὴν παρακολούθησιν.

Ἡ νέα γυναίκα οὔτε τὸν προσέχει, ὄλη τὴν προσοχὴ τῆς τὴν ἔχει συγγεντρομένη στὸ μισρὸ τῆς σκόλο, ποὺ τὴν ἀλοιοῦθει, δεμένος μὲ μιά ἀρσενικόττα.

Σὲ λίγο γτάνει στὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, πλησιάζει στὸ γασὶ καὶ βράζει ἓνα εἰσιτήριον.

Ὁ κῆρυς, ποὺ τὴν παρακολούθει πάντοτε, κάνει τὸ ἴδιο.

Ἡ γασὶ ἀνεβαίνει σ' ἓνα βαγόνι καὶ κάθεται, παίρνοντας τὸ σκόλο στὴν ἀγκυράλι τῆς.

Σὲ λίγο μπαίνει μέσα καὶ ὁ κῆρυς, κάθεται ἀπέναντί της καὶ τῆς λέει :

— Κυρία, θὰ ἔδωνα καὶ τὴ ζωὴ μου γὰρ νὰ βροῖσσομαι στὴ θέσι τοῦ σκόλου σου!...

— Στὴ θέσι τῆς Κιζῆς μου ; τοῦ ἀπαντᾷ ἡ νέα Ξαγιασιέννη. Τί λέτε, κῆρυς !... Τὴν πᾶσο στὸν κτηνίατρο!... γὰρ νὰ τῆς κοντῖνη τ' αὐτὰ καὶ νὰ τῆς κόρη τὴν οὐρά! !... *

Ἐβρανοὶ παζάου, — Κύριε Ἀεβὸ, ἀφῆστε με ἦσσο, σὰς παρακαλῶ!...

— Μὰ, κῆρυς Ἀβραάμ, ποῦλῶο διάφορα πράγματα τοῦ μισρῶν νὰ σὰς ἔνδιαφοροῦν!... Ἐγὼ μελανοδοξία, πέννες, στυλόγραφα!...

— Ἄν ζωαῖσσομαι τίποτε!... Ἀφῆστε με ἦσσο!...

— Μὰ ποῦλῶο ἀτ' ὅλα... Τρούμα, βιβλία, ρούζα!...

— Φτάνει, σὰς εἶπα!...

— Ποῦλῶο πᾶντα, ὅλα, πολεμοφόδια, ἀφῆστε, ἄφῆστε!...

— Ἄν δὲν μοῦ ἀδειάσετε ἀμέσως τὴ γασὶ, θὰ σφριξῶ στὰ σκόλια μου!...

Ἀλήθεια!... Τότε θὰ συνεννοηθοῦμε!... Ποῦλῶο, ξεῖρτε, καὶ σφριξίστετε γὰρ τὰ σκόλια! !... *

Μεσημέρι, στὴν παραλία τῆς Μασσαλίας. Ὁ Ὀλιβ ἔχει ξεπαλῶθι στὸν ἴσσιο μᾶς στίβας ἐμφορεμέντον!... Ὁ φῶλος τὸν Ὀλιβιο τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Ε, Ὀλιβ, τί γίνεσαι!... Φαίνεσαι πολὺ κουρασμένο, γταρῶ μου!...

— Ἄστα νὰ πάνε στὸ διάολο, Μάριε!... Μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνω προφᾶν ἀπὸ τὴν κούρσα!...

— Καὶ τὴ δουλειὰ κάνεις τόρα!...

— Εἶμαι ἐμφορτωτῆς!... Δὲν ἔπαρχει πῶ ζωρα-στὶχὴ δουλειὰ ἀτ' αὐτῆ!... Ἡ ἐργασία ἀρχίζει ἀπὸ τίς τρεῖς τὸ πρωῖ!... Κορβαῖλο ἐμφορεμένα ἀτ' τὰ βᾶτα!... Ἡ δουλειὰ ἀτ' τὸν ἦλο!... Τὸ μεσημέρι ξεφορῶζομαι μὴδὲ μισὴ ὄρα καὶ ἔπειτα πᾶσο δουλειὰ!... Ἄ! εἶνε ἀνυπόφορο αὐτό!... Μὲ ταζίει!...

— Κι' ἔχεις πολὺν καιρὸ ποὺ κάνεις αὐτὴ τὴ δουλειὰ ;

— Ἀρχίζω ἀπὸ αἴθιο! !... *

Τὰ παλῶα Γερμανικὰ σχολεῖα ἦσαν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τὸν παιδῶν, γατι οἱ δασκάλου ἔδιναν περισσότερες ξοιλιές παρὰ γνώσεις στὸς μαθητὰς τὸν.

Σχετικῶς μάλιστα ἔπαρχει καὶ μιά μοναδικὴ ἔκθεσις γὰρ κάποιον δασκάλου τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, ἢ ὅποια χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1782 καὶ φυλάσσεται σὲ κάποιον μουσειὸ τῆς Γερμανίας. Ἡ ἐν λόγῳ ἔκθεσις, συντεταγμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀξιολογώτατο λειτουργὸ τῆς παιδείας, ἔχει ὡς ἐξῆς :

Ἄμβέρτι, ὑποδιδάσκαλος. Ἐχρημάτισε ὡς τοιοῦτος ἐπὶ 51 ἔτη καὶ 7 μῆνες. Κατὰ τὸ χρονικὸ τοῦτο διάστημα ἔδωκε 911.727 ξυλιές μὲ τὸ μασατοῦν του, 124.010 μὲ τὸ μαστίγιον, 20.989 μὲ τὸ χάρακα, 136.715 μὲ τὸ χεῖρ, 10.235 μπάτσους στὸ στόμα, 7.905 στὰ αὐτὰ, 1.115.800 στὸ κεφάλι, καὶ 22.768 χτυπήματα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν Κατήχρησι καὶ τὴ Γραμματικὴν.

Ἐπίσης ἔβαλε τοὺς μαθητὰς τοῦ 777 φορῶς νὰ γονατίουν ἀπάνω σὲ σανίδα, 613 φορῶς ἀπάνω σὲ τριγωνικὰ κομμάτια ξύλου καὶ 1.707 φορῶς τοὺς ἀνάγκασε νὰ γονατίουν, κρατώντας συγχρόνως καὶ τὸ βουδουλότ του.

Σ' αὐτὰ βέβαια δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ ἡ μικρότερες τιμωρίες, τίς ὅποιες τοὺς ἐπέβαλε στὶς ὥρες τοῦ θυμοῦ του.

Νὰ δασκάλου, νὰ μιλᾶμι λοιπὸν! !...